GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GODINA VII. ZAGREB, 7. RUJNA 1952. BROJ 33

»Kako su mili, stanovi Tvoji, Gospode nad vojskama! Čezne i gine duša moja za dvorovima Gospodnjima« (Ps. 83, 1.2)

Iz Ulaza današnje sv. Mise.

Rasprava među Apostolima

(Mat. 18,1; Mark 9,33; Luka 9,46.)

Zamišljen i u molitvi išao je Isus pred svojim Apostolima. To su Mu bili najmiliji časovi odmora, kad je bio sam sa sobom, kad su ljudi oko Njega šutjeli, a On je s Ocem govorio u svojoj duši.

Apostoli su Ga slijedili u nekoj udaljenosti. Nije se moglo baš opaziti da su bili u svetom sabranju. Pojedine grupe od njih su bile u pokretu i živahnosti. Raspravljali su među sobom. Borba je bila među njima. Vruće glave Bili su ljudi. Pa i blizina Spasiteljeva jedva je pridušivala u njima ono, što je ljudsko i previše ljudsko.

Što je bilo među njima? U pojedinim srcima je izrasao ljubomor u korov. Zar oni nisu ljubili Spasitelja? Nisu li oni s Njime proputovali zemlju po žegi sunca ovamo i onamo, po vjetru i studeni? Nisu li oni bili spremni za Njega pridonijeti svaku žrtvu? I što su morali doživjeti? Neki od njih su bili odlikovani. To je bio Simon Petar. Ključeve nebeskoga kraljevstva hoće da mu dade Gospodin. On je imao postati pečina Crkve, dakle glava njihova.

Ali tu su i Jakob i Ivan. Gospodin ih je pred nekoliko dana uzeo sa sobom na brdo Tabor. Drugi su ostali dolje. Oni su na brdu Taboru nešto osobita doživjeli. Možda im je Gospodin nešto posebno obećao. Oni o tome šute. Može ih se i pitati, koliko se smije, ali oni ne govore ništa, što se tamo dogodilo. Zar ostali smiju biti ogorčeni na takav način? Njima su najbolja mjesta obećana u Mesijinu kraljevstvu. Ali oni će također primiti i nagradu za svoj trud. To su samo trojica i nitko više. Ostali se sablažnjuju na njima. Učitelj ide, Bogu hvala, dosta daleko udaljen. Ne čuje ništa. Oni mogu svojoj zavisti dati oduška u dovoljnoj mjeri. A oni to i čine. Među muškarcima to ide prilično glasno. Prigovori i odgovori se izmjenjuju. Prepirka je postigla svoj vrhunac, kad su stigli u Kafarnaum. Među njima je zlovolja ostala.

Gospodin znade za prepirku. Njemu nije sakriven nijedan govor. Zar je korov opazio u srcima svojih Apostola. On ga mora čvrstom rukom iščupati. On sve izjeda i postaja jakim. U tom slučaju Njegovi Apostoli postaju za Njega neuporabivi. Gospodin odlučuje, da dade svojim Apostolima temeljitu opomenu.

Apostoli su sakupljeni u sobi. Oni su se uzbunili i uznemirili. Najednom ih upita Isus: »O čemu ste govorili na putu?

Apostoli šute zbunjeni i posramljeni. Pitanje im jasno kaže, da Gospodin znade, da su se kao školski dječaci prepirali, tko je među njima najveći? U tom času oni su sami sebi smiješni, bez ljubavi, nekršćanski. Pred nekoliko im je dana govorio Spasitelj tako ozbiljno i ganutljivo o svojoj muci i smrti i tako su svi bili potišteni i gotovo nisu mogli to shvatiti. Tada im je jasno kazao, u čemu stoji Njegovo nasljedovanje: »Ako tko hoće da slijedi mene, neka zataji samoga sebe i uzme križ svoj na sebe i slijedi mene!« A oni se bore za najviša časna mjesta u budućem mesijanskom kraljevstvu Oni su se postidili pred Kristom i pred samima sobom i ušutjeli su.

Gospodin je ostavio kratko vrijeme Apostole u njihovoj zbunjenosti. Ostavio ih je mirno i oni su se okupili oko Njega.

U blizini je stajalo dijete. Drago dijete s dubokim jasnim očima nevinosti. Gospodin pozove to dijete k sebi. Ono se plaho i ozbiljno približilo. Tjeskobno mu je bilo i u zabuni je bilo pred tolikim muževima, koje je tu vidjelo. Ono je stajalo tiho i čedno među odraslim ljudima. Ali ono je bilo slika poniznosti, jednostavnosti, poslušnosti i slijepog pouzdanja. Gospodin pruži prema njemu ruke i dijete je potrčalo puno svijetle radosti u Njegov naručaj. Gospodin ga je zagrlio. I onda ga pokazivao svima Apostolima i rekao je riječi, koje su morale izagnati iz njihovih srdaca svako častoljublje i svaku zavidnost. On je rekao: »Zaista vam kažem: Ako se ne obratite i ne budete kao djeca, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko. Koji se dakle ponizi kao ovo dijete, onaj je najveći u kraljevstvu nebeskom. I tko primi jedno takvo dijete u moje ime, mene prima«.

Duboka je tišina zavladala u kući, kao u crkvi. Sa srdačnim ganućem gledaju Apostoli na najvećega Apostola među njima, na dijete. A ono veselo trči od Isusa, usrećeno blagoslovom Gospodnjim.

Tko se dakle ponizuje kao dijete, taj je najveći u kraljevstvu Božjem. Ti dakle možeš biti malen pred ljudima, nepoštivan od svijeta. Budi velik pred Bogom! Što si ponizniji i vjerniji, to ćeš biti veći u Božjem kraljevstvu. Pred Bogom si nad svećenicima i biskupima, nad kraljevima i Papom, ako ih nadvisuješ poniznošću i pouzdanjem. Zato čezni za dostojanstvom i veličinom samo u nebeskom kraljevstvu.

Uzvišenost svećenikove osobe

Kada je prigodom beatifikacije bl. Antuna Marije Pucci Sveti Otac govorio hijadama svećenika i svjetovnjaka, koji su mu se došli pokloniti u vatikanske odaje, izrekao, je među inim ove krasne riječi o uzvišenosti svećenikove osobe: »Veličina svećenika uzvišena je, ako je gledamo očima vjere, i to radi božanskih vlasti, koje mu je dao Gospodin. No ako ta veličina izbija u duši, koja se posve posvetila svojoj pastoralnoj službi, tada u svećeniku gledamo autentičnu sliku Božanskog Otkupitelja i prijatelja ljudi. Isusa samoga. Evanđelje nas uči, da je svećenik dobio posvećenje po zaslugama i po molitvi Isusa Krista. Nije li Isus u svojoj velikosvećeničkoj molitvi molio svog nebeskog Oca- da posveti Apostole njegove: Svijet je zamrzio na njih, jer nisu od svijeta, kao što nisam ni ja od svijeta. Posveti ih u istini. I ja se posvećujem za njih, da i oni budu posvećeni istinom (Iv. 17 14—20). Milost svećeništva izvela je neprispodobive plodove kreposti i milosti u svim dijelovima svijeta, i izvodi ih već blizu 2000 godina do danas. Za narode nema veće milosti na zemlji od svetog svećenika! On svojim propovijedanjem i svojim svetim primjerom izgrađuje kuću Božju, obitelj Božju, svetu crkvu«.

Na to je Sveti Otac prešao da orise uzvišene kreposti redovnika, svećenika i župnika Antuna Marije Pucci-a, pa je svoj govor završio riječima »Neka novi blaženik bude redovnicima izgled vjernosti u svetomu zvanju, svećenicima sjajan primjer u izvršavanju svete službe, a svjetovnjacima slika jednoga crkvenjaka, u kom odsijeva dostojanstvo svega klera«.

MOLITVA BEZGREŠNOJ

Gluho je ponočno doba. Potoci mraka se ruše
preko usnulih plavih gora
i duše,
koja se u moru bijede utapa
i tone...
i s krikom galeba s pučine
vapije i moli pomoć
One,
koju zovu Zvijezdom mora.

Bezgrešna! Orkanske digle se bure,
pustoše, harače i ruše vrtove Tvoje
kroz koje jure.
I u dušu se moju spustiše
i lome
cvijet za cvijetom, list za listom,
kidaju pupove i grane,
a kome
da kažem sve jade svoje?

Tebi, Bezgrešna, što se ko sunčana zraka
blistaš prozirnom bjelinom i sjajem;
u mraka
pustoši sipaš svijetlo, život
i raj.

I u dušu se moju spusti,
prečisti odsjeve Boga,
i daj,
da duša moja ponovo plane
vječnim, neokaljanim majem.

Misa i Oficij u čast Bl. Pija X.

Svećenike i redovnike će zanimati, da je sveta Kongregacija za obrede na molbu biskupa, religioznih redova i zavoda, a u oči skore kanonizacije, u vatikanskoj tipografiji izdala obrazac za svetu Misu u čast bl. Piju X., te oficij s tri historičke lekcije. Obrazac Mise je uzet de summo pontifice, ali s vlastitom oracijom. U oraciji se klasičkim stilom ističe blagi lik Pape, koji je »mirabili suavitate et fortitudine« — čudnom blagošću i odvažnošću, upravljao Crkvom Kristovom i koji je Crkvu napunio sjajem svojih kreposti, pa se na koncu moli Gospod, da nas učini dostojnima iskusiti moć njegova zagovora i da nam dade slijediti njegov uzvišeni primjer. Historičke lekcije crtaju život Blaženikov od skromnog rođenja u Riesi-u, pa do uspona na čast velikog svećenika, njegove kreposti, a osobito ljubav, koja mu je prouzročila smrt vidući strašan bič rata, što je snašao svijet. — U Martirologiji uvršten je elogij bl. Pija X. na dan 20. kolovoza. Elogij glasi: »U Rimu rođendan bl. Pija X. Pape i ispovjednika, nesavladivog branioca čistoće sv. vjere i slobode Crkve, glasovitog radi neumorne revnosti u širenju vjere. Njegova se svetkovina slavi dne 3. rujna.«

BUDI STRPLJIV SAM SA SOBOM

Ako želimo da sačuvamo mir duše, treba da sami prema sebi i svojim pogreškama budemo strpljivi. Mnogi to ne čine pa gube hrabrost na pogled svoje bijede, jer ne će da uvide, da su baš pogreške i slabože u ruci Providnosti sredstvo za veće napredovanje u kreposti:

Sv. Franjo Saleški kaže: »Budi tako dobar, pa imaj strpljivosti sa svakim, a prije svega sa samim sobom. Strpljivost je neprevarljivi znak savršenosti, i oni, koji teže za čistom ljubavi prema Bogu, trebaju mnogo više strpljivosti, da podnesu sami sebe, nego druge. To je svojstvo savršenosti, da svoje nesavršenosti strpljivo podnosimo. Ne velim: da ih ljubimo, ili da ih njetimo, nego da ih strpljivo podnosimo. Poniznost se hrani iz strpljivosti prema samom sebi. Priznajmo istinu: mi smo siromašni stvorovi, koji jedva što dobra možemo da učinimo, no predobri Bog je s našim malenim djelom zadovoljan, jer On gleda na naše srce i na našu dobru volju. Kako su dragocjene naše nesavršenosti, po kojima upoznajemo svoju bijedu, i koje nas nukaju na poniznost i na prezíranje samih sebe.

Kako smo mnogoput daleko od svega ovoga, što nam preporuča sv. Franjo Saleški. Mi smo nezadovoljni sa svojim nesavršenostima, jer nas pogled na njih sili, da sidemo s prijestolja sebeljublja i precjenjivanja sebe samih, a ne vidimo u njima koristi za svoj duhovni napredak. Mi volimo, da smo bez mane, da se uvijek nalazimo u prisutnosti Božjoj, da budemo gospodari svoje mašte, da nam zli neprijatelj nikad ne prišapne što nedolično, da su nam samo lijepe i svete slike pred očima. Htjeli bismo, da nam srce bez prestanka pliva u nježnim i pobožnim osjećajima, da nam naša dobra djela ovija atmosfera sreće, radosti i velikodušja, da nas nikad ne smuti zlovolja, zavist, nestrpljivost i bilo kakva neuredna strast. Takvi bismo htjeli biti, da s pouzdanjem i sigurnošću možemo stupiti pred lice Božje.

A kad nam se u našem duhovnom životu namjesto ovakve željene anđeoske pobožnosti prepriječe duhovne poteškoće, pokvarenost i slabost naše bijedne naravi, tada mislimo, da je sve izgubljeno. Padamo u malodušje, ili u ono žalosno duševno stanje, koje se s pravom zove bolesno sebeljublje. Bježimo od stola Gospodnjeg, ne ufamo se više moliti, gubimo duhovnu radost i nemamo više pouzdanja. Postoji znamo, istina, da postoji neizmjerna dobrota i milosrđe Božje, ali to nije naše uporište. Svoj smo oslon uvijek tražili u svom vlastitom srcu i u našim umišljenim krepostima. I kad ih sada nema, mislimo, da je sve propalo, i lutamo bez pomoći i bez spasa. Naša zgrada kreposti nije sagrađena na kamenu, Isusu Kristu, nego na pijesku, na nama samima, na našem ja, na našoj bezvrijednosti, pa zato ju je bura srušila.

Prionimo uz Gospodina! Idimo za Njim po uskoj stazi ovog života. Ne oslonimo se na ništa svoje, nego na Njegovo milosrđe. Ne pitajmo, kamo nas On vodi, kao ni Abraham, što Ga nije pitao, nego je išao, kamo je Gospodin htio. Predajmo se sasvim njemu i mislimo samo na to, kako ćemo Ga u svakom času svog života dostojno proslaviti.

Naše slaboće su pravo blago za nas, samo treba da ga znamo iskoristiti. Sveti Augustin kaže, da smo mi pred Bogom kao prosjaci. Psalmista veli »Siromašan sam i bijedan. Bože, pomozi mi!« Pa kao što se prosjak vlada ponizno i krotko, dok prosi milostinju, tako treba da se vladamo pred Bogom i mi. »Moja duša mrzi oholog siromaha«.

Naša bijeda treba dakle da najprije rodi u nama poniznost, a poniznost probuđuje u Gospodina milosrđe. Upoznavanjem i priznavanjem svoje bijede stječemo pouzdanje u Boga, povjerenje i predanje u Njegove ruke, kao što se nemoćno dijete potpuno pouzdaje u ruke svoje majke. Između nas i Gospodina nastaje intimni odnos zaštitnika i štićenika, oca i sina. Naše slaboće ništa Njega ne smetaju, da nas prigrli na svoje grudi, kao svoju milu djecu, i da nas nosi u naručju kroz ovaj život.

Uloga diskrecije

Revnost, sveta Revnost za čast Božju i spasenje duša sigurno je dobra stvar. Ali neobuzdana revnost može upriličiti veliko zlo. Sv. Benedikt je napisao u svojim svetim pravilima jedno cijelo poučno poglavlje i to najljepše poglavlje o dobroj i zloj odnosno nezgodnoj revnosti. Mi ne govorimo ovdje o onoj zloj revnosti, koja je rasvijetljena samo sumrakom vlastita razuma, gonjena vlastitom voljom i samoljubljem, nego o onoj dobroj revnosti, koja prekoračuje pravu mjeru, na zlom mjestu se pokazuje, i nastupa prerevnim riječima, na neredoviti i nedopušten način. O njoj Apostol govori: »Oni imadu revnost za Boga, ali ne po pravom razumijevanju« (Rim. 10,2). Takva je revnost zla, gorda revnost i služi samo vlastitoj oholosti i zlim duhovima. Nema tu diskrecije.

Pobožnost treba diskreciju, jer inače pravi zbrku u vlastitom domu i uznosi vjeru na zao glas. Ona postaje vanjština i farizejska prividna svetost, navodi na oštri sud bez ljubavi i ne vodi k Bogu.

Mrtvenje bez diskrecije, a prema vlastitom srolonom prosuđivanju »ubraja se u drskost i tašto častohlepije«. Sv. Toma kaže: »Ono neka obuzdava požudu i čuva tijelo od preopterećenosti, no ono je Bogu drago i ugodno samo onda ako je na diskretan način«.

Slično je i sa svima drugima, pa i s najboljima kreposnim vježbama i vlastitostima. Sve to gubi svoju vrijednost i učinak, ako im manjka mjera i blagost, dakle diskrecija. Samo božanske kreposti, a pred svima ljubav, ne trebaju ograničenja po ljudskoj mjeri. Ali je ljubav najveća diskrecija, ako promatramo njezina svojstva, koja joj sv. Pavao pripisuje (1 Kor. 13).

Diskreciju zovu upravljačem četveropregnih kola, u kojima su upregnute četiri kardinalne kreposti kao vatreni konji, a oni nas moraju dovesti do kršćanskog savršenstva. Upravljač nema zadaću, da svaku pojedinu tjera i zauzdava, nego mora navlastito paziti na to, da jedna drugu ne pretječe, niti ne potiskuje, da jedna za drugom ne zaostaje i ne ometa zajedničku složnu trku. Što je samostan ili gospodar bez discipline, to su kreposti bez diskrecije.

Dobar nam primjer u tom pružaju i četiri ljudska temperamenta. Svaki imade svoju dobrotu, ali čim nešto prevladava i svem značaju daje previše ljudsko, odmah je u temelju krivo i vodi u mnoge pogreške. Dobra Providnost je pomiješala u nama osobine temperamenata, jer bi inače čisti sangvinik propao u svojoj nepostojanoj lakoumnosti ili nagloj strastvenosti. Kolerik bi izgorio u srdžbi. Flegmatik bi se ugušio u svojoj lijenosti. A melankolik bi propao u žalosnom osjećanju.

Blažena Marija Agreda tvrdi, da je Bog opremio narav presvete Djevice Marije u divnu duševnu harmoniju s izvanrednim miješanjem četiriju temperamenata. Sigurno je, da se takav skladan sastav temperamenata ne bi bio nikada dogodio pod običnim prilikama.

Predpostavlja se, da je Ona vladala s najvećom diskrecijom sa svima kreposnim raspoloženjima i u tom je temelj Njezine nedostižive savršenosti.

Ako dakle diskrecija ima tako uplivno značenje za sav ćudoredni i praktički život, onda je pomanjkanje takve sposobnosti također osjetljivo na svim poljima kreposnog života i ono donosi veoma mnogu štetu.

Pravilno se pod indiskrecijom razumijeva nešto »previše« u relativno dobrom ili dobromišljenom cilju. Taj »previše« je ili u množini ili u izboru riječi, u oštrini ili u zvuku izražaja, u strogosti ili u nezgodnom vremenu za primjenjivanje mjera ili zahtjeva.

Kako mnogo i često u tom svi griješimo. A ponajviše oni, koji imaju neki auktoritet nad drugima.

U to se u prvom redu moraju zamisliti roditelji. U uzgoju se lako pogriješi, a onda ostaju duboki tragovi u mladim srcima nakon prevelike strogosti ili prevelikih zahtjeva za tjelesne ili duševne sile djece.

Svaki čovjek mora diskretno postupati i sa samim sobom i s obzirom na tijelo i s obzirom na dušu. Ako tijelo umjereno hrani, bit će veseo i blag. Prekomjernom hranom uzbuđuju se škodljive sklonosti. Prekomjernim svladavanjem lako se razdražuje na srdžbu. Diskretan treba da bude u radu s obzirom na vrijeme, trajanje, napor. Diskretan treba da bude u molitvi i dobrim djelima, da se sam sebi ne dopada i ne umori se i sve konačno napusti.

Živi primjer je u tomu bio naš Spasitelj Isus Krist. Najuzvišeniji primjer diskrecije je Božje upravljanje svijetom. Sve Bog uređuje »milo a jako«, vodi blago i moćno, niti Ga vrijeme ne goni niti priječi, niti strast ne pokreće: »Sve si uredio prema mjeri, vremenu i težini« (Mudr. 11,21).

Nepogrešivost učiteljstva Crkve

Tek su prestala krvava progonstva Crkve, kad se pomoliše u redovima Crkve prvi lažni učitelji. Najopasniji je bio Arije koji je nijekao, da je Krist pravi Bog. Na to se god. 325. sabraše u Niceji tri stotine biskupa, zabaciše Arijevu krivu nauku izjavivši jednoglasno: »Vjerujemo u Isusa Krista, Sina Božjega, Jednorođenoga ... pravoga Boga.« Ovu izjavu crkvenoga Sabora potvrdio je papa Silvestar, a car je Konstantin pisao svojim kršćanskim općinama: »Ono, što je ovdje ustvrdilo tri stotine biskupa, glas je Božji, jer je Duh Sveti prosvijetlio ove časne muževe i očitovao im volju Božju.« Sv. Atanazije pisao je kasnije: »Ono, što je Bog izjavio na ovom crkvenom Saboru, trajat će na vijeke.«

Crkva smatra svojim pravom i svojom dužnošću, da čuva nauku Isusa Krista čistu proti sumnjama i zabludama. Ona je bila uvjerena, da je u vršenju svoje učiteljske službe nepogrešiva. Ona još i danas stoji na tom stanovištu, da ili papa ili opći crkveni Sabor, koji potvrdi papa, nepogrešivo naviješta nauku vjere i ćudoređa. No da li Crkva stoji s pravom na tom stanovištu? Da ona sebi ne pripisuje punomoć i vlast, koja joj ne pripada? Zar nemamo Sv. Pismo, u kojemu su sadržane od Boga objavljene istine, i zar ne može svaki kršćanin sam istraživati čistu nauku?

Kad bi netko htio ozbiljno podići ovaj prigovor, moglo bi mu se odgovoriti: Isus nije dao nalog svojim Apostolima: Idite i pišite, već: Idite i naučavajte. Stvarno od Isusovih Apostola samo su dvojica napisala Evanđelje i samo petorica njih nekoliko poslanica. Da je Isus htio poučiti svijet pisanim djelima, On bi svojim Apostolima jamačno dao drukčiji nalog, i Apostoli bi nalog, što im ga je dao njihov Učitelj, izvršili na drugi način. Učeni Pavao ne bi se dao na putovanja koja su mu trošila vrijeme i snage. Bio bi pisao i uz to propovijedao, a onako je on propovijedao i uz to pisao. Isto nam kaže i zdrava pamet. Božanski je Osnivač Crkve to znao unaprijed, da napisanu riječ jedan tumači ovako, a drugi onako i da mora nastati kobna pometnja duhova, ako živo učiteljstvo u svako doba svim krivovjernim tumačenjima ne suprotstavi pravo tumačenje, koje veže sve. Što je jasnije od riječi Isusovih: »Ovo je tijelo moje« — »Ovo je Krv moja«. Pa ipak u vrijeme Luterovo bilo je više od dvanaest raznih tumačenja ovih riječi; i svako je tumačenje za se svojatalo, da je ono jedino ispravno. Ovu zbrku Isus nije mogao imati u nakani kad je rekao: »Idite i naučavajte sve narode«. Na to je promišljao pred više od 80 godina i anglikanski svećenik Henry Manning u Engleskoj, koja je brojila 400 raznih sljedba, i to je razmišljanje bilo glavni razlog, koji ga je doveo u krilo katoličke Crkve. Nekadašnji protestantski pastor Krogh Tonning pripovijeda u svojim »Uspomenama jednog obraćenika«, da je nekoga dana došla k njemu jedna žena, koja je htjela istupiti iz anglikanske crkve, jer se u seoskoj crkvi moralo imati kumove, a o kumovima se ništa ne nalazi u bibliji. Tek kada je pastor kazao, da u Bibliji ne stoji ništa ni o krštenju djece, ostade zabezeknuta. Neki mu drugi reče, da ne može više ostati u državnoj crkvi, jer na crkvenim vratima stoje policajci, a o policajcima nema ništa u Bibliji. Krogh-Tonning mu odgovori, da on jede, i to slobodno krumpire, iako u Bibliji ne piše da je dozvoljeno jesti krumpire. Makar je to samo sitni primjer iz svakidašnjeg života, on ipak pokazuje, do kojih nastranosti vodi »slobodno istraživanje Biblije« i načelo: »Samo Sv. Pismo!«, i kako je uz Sv. Pismo upravo prirodno potrebito živo nepogrešivo učiteljstvo.

Kad bi netko htio učiniti Sv. Pismo jedinim izvorom svoje vjere te ga bez pristranosti čitati, naći će u njemu, kako je Krist ustanovio nepogrešivo učiteljstvo: »Idite i naučavajte sve narode ... i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta« (Mat. 28,19). »Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Učitelja, da ostane s vama do vijeka« (Iv. 14,16). Tko iskreno i nepristrano pročita cijeli Novi Zavjet, na toliko mjesta naći će još, da Crkvu moramo slušati (Luk. 15,16), jer ona je stup i tvrđa istine (I. Tim. 33,15).

Živa vjera

Spasitelj traži od nas živu vjeru. Vjeru u svim prilikama, koje nas mogu zadesiti, u zlu i dobru, u patnji i u radosti. Svemoguć je Otac na nebesima i On nas nikada ne će napustiti.

»Idi, sin tvoj živi!« — kazao je Spasitelj kraljevu čovjeku, kada je molio za sina svojega. I čovjek je povjerovao, i bilo je tako, kako Isus reče.

Vjera je naš put Bogu. Mi vjerujemo, jer je Bog Istina i Istina je život. Vjerujemo, i kada nam je srce puno bola, i kada teret gorčine svija naša ramena. Vjerujemo, i kada nam se čini, da je zastrto obzorje za nas i da nema utjehe našoj muci. Vjerujemo, i kada gledamo smrt svojih najdražih i kada čujemo oko sebe mnoge teške riječi, da je to rastanak zauvijek.

Mi vjerujemo, Bože Istine. U Tebi je Pravda, koja se ispunjuje. U Tebi je Mudrost, koja sve upravlja. U Tebi je Ljubav, koja sve uzdiže. O, daj nam snage, da uvijek, i kada nam je najteže, svoju misao i čežnju posvetimo Tebi. Daj nam milost, da i u najgorčim iskušenjima budemo i ostanemo Tvoji dovijeka.

MAX HENRIQUEZ URENNA. Novi ambasador republike San Domingo kod Svete Stolice ugledna je ličnost u znanstvenom i političkom svijetu. Rodio se 1885. u Ciudad Trujillo u San Domingu od odlične obitelji. Bio je profesor literature na sveučilištu u San Domingu, i kao takav postao članom raznih američkih i evropskih akademija. Istodobno razvio je učeni profesor veliku žurnalističku i publicističku djelatnost. Bio je državni sekretar za vanjske poslove, a onda kao opunomoćeni ministar u raznim državama, dok nije sada postao ambasadorom kod Svete Stolice. Kako se vidi, novi ambasador republike San Domingo kod Svete Stolice je vrlo ugledna diplomatska ličnost.

Sveti Otac primio je 11. VII. novog ambasadora u dvorani zvanoj Sala del Trono, pošto je švicarska garda i papinska straža iskazala dužnu počast. Kad je novi ambasador predavao Papi svoja akreditivna pisma, oslovio ga je kratkim govorom, u kojem je izrazio svoju radost, da pred Svetom Stolicom zastupa onu zemlju, gdje se je u novo otkrivenom svijetu služila prva sveta Misa i koja je postala rasadište svete vjere za prostrane krajeve novoga svijeta. Republika San Domingo znala si je pribaviti odlično mjesto u propovijedanju evanđelja u novom svijetu. Kad si je republika pribavila nezavisnost, uzela si je za lozinku tri značajne riječi: »Bog, domovina i sloboda«. Ambasador je završio svoj govor uvjeravanjem, da će republika San Domingo ostati vjerna svetoj katoličkoj Crkvi i da će surađivati sa Svetom Stolicom za bolju budućnost svijeta, a naročito u dizanju duhovnog života, koji jedini može svijetu donijeti mir. — Svet. Otac oslovio je na to novog ambasadora krasnim govorom u španjolskom jeziku ističući, kako su između San Dominga i Svete Stolice od uvijek postojali srdačni odnošaji, te će biti sretan, ako ti odnošaji budu i dalje tako srdačni. Poslije prijema kod Svete Stolice, otišao je novi ambasador u baziliku sv. Petra, gdje ga je dočekao vatikanski kaptol. Tu je ambasador obavio adoraciju Presvetom Sakramentu, i pobožnost na grobu sv. Petra.

CRKVENI SKLADATELJ MSGR LORENZO PEROSI. Uvaženi ovaj svjetski skladatelj slavi ove godine 80. godišnjicu svoga života, koja se navršava dne 21 prosinca. Sikstinska kapela zaključila je da proslavi ovaj jubilej svog dirigenta i skladatelja. Ovoj proslavi pridružuju se druga muzička udruženja Italije. Inicijativu je uzeo Msgr. Ilario Alcini, nasl nadbiskup niceiski, generalni predsjednik talijanskog udruženja Svete Cecilije. Sastavljen je posebni odbor za proslavu. Odbor će u vezi s upravom rimskih kazališta u jeseni izvesti razne Perosi-jeve koncerte i oratorije.

PODLISTAK

LJEVAK I DEŠNJAK

Sastali su se pred kazalištem i razgovarali. Ljudi prolazili, prošlo i njih dvoje. On je bio jednostavno obučen, ona po najnovijoj modi. Uhvatila muža ispod ruke i skakuće i nešto čavrlja.

Upitat će ga prijatelj: — Poznaš li ovo dvoje? — Ne —, reče onaj drugi. Opet će onaj: — Čudim se da ih ne poznaš. Barem nju je često vidjeti na ulici. A kadgod je sretnem, padne mi na pamet pripovijest o Isusu i svetom Petru. Ako je ne znaš, čuj je.

Jednom se podigoše Isus i sveti Petar, da vide, što rade ljudi. Prolazili su selima i gradovima i vidjeli svakovrsnog naroda. Susretali su i dobre i zle ljude.

I tako putujući dođoše do jednog zaselka. Pod drvetom, u debelom hladu, ugledaše zdravog, jedrog momka. Spavao je kao zaklan. Doveo je blago na pašu, al se slabo brinuo za nj. Blago išlo, kud mu se prohtjelo.

Pošli su dalje i vidjeli su djevojku. U ruci joj preslica. Marljivo je prela i pazila na ovce. I poleti sad za jednom, sad za drugom, kad su htjele u kvar.

Dođoše i do drugog zaselka. Tamo vidješe momka kako ore. Jednom je rukom gonio konje i ravnao s njima, drugu je držao na plugu i prevrtao zemlju. Na polju je od ranog jutra, ne će kući prije kasne večeri.

Nekoliko stotina koraka dalje viđeše djevojku, sjedjela je u hladu i skrštenih je ruku buljila u zrak. Ovce su joj bile deveta briga. One kud koja. Nije se micala, da ih povrati. Bila je lijena i da zavikne na njih.

I upita Isus Petra: — Reci, što ćemo i kako ćemo s tim ljudima? —

Reče mu Petar: — Lako ćemo. Vrijedan momak uzet će onu vrijednu djevojku, a badavadžija onu lijenu. —

— Ne ćemo tako, Petre —, reče Isus — Lijenu ćemo dati radiši, a onu vrijednu lijenčini. Da lijena zapadne lijenčinu, propalo bi oboje, da radiša uzme marljivu, stekli bi i previše. Ovako će se i lijenčina održati u životu, prehranit će ga ruke radilice. —

Upitat će ga prijatelj: — Kakvu vezu ima ta pripovijest s ono dvoje, što je kraj nas prošlo?

— Ima, reče onaj. — Onaj se čovjek, koji je prošao kraj nas, muči i kini, otkako je na svijetu. Kao gimnazijalac, a i kasnije na sveučilištu, prehranjivao se podučavajuć druge. Kad je svršio nauke, uzeo je ovu svoju sadašnju ženu. Bila je iz imućne obitelji. Nitko je nije gonio na posao. Nije se ničim bavila: nije išla u škole, nit je marila za kuhinju, nit se prihvatala ručnog rada.

I kad se udala, bio joj rad deveta briga. Čemu da se mučim, govorila je. Imamo služavku, pa nek se ona trudi.

A da je takva, krivi su oni, koji su je razmazili.

Došlo dijete. Voljela ga je, al joj bilo na teret. Dok je bilo zdravo još nekako: poigrala bi se s njime i pripovijedala mu. Al zlo, kad bi oboljelo. Muž je morao ustajati noću i previjati dijete i nosati ga. Cijele dane zaposlen, nije imao mira ni po noći.

Mali počeo ići u školu. I u pučkoj školi treba da roditelji nadziru djecu, ako žele, da uhvate dobar temelj. U početku je radila s njime mati, a kad dijete ne bi što razumjelo, zvala ga glupanom i vikala bi nad njim.

Vidio otac, da tako ne ide, pa je iza ureda sjeo on pokraj sina i učio s njime i tumačio mu.

Doskora je mali bio prvi đak u razredu.

Sad je višeškolac. Vlada se uzorno i izvrsno napreduje u naucima. Kad mu je otac slobodan, bavi se i sada s njime: igra nogomet, šah nadzire mu lektiru i pazi s kime se druži.

Iz slabunjavog i boležljivog djeteta razvio se stasit i jedar dječak.

Mati uživa u sinu. Al joj nikako u glavu, zašto on više voli oca nego nju. Sad mi reci, što bi bilo iz tog djeteta, da se nije zauzeo za nj otac. Zahirilo bi po materi i tjelesno i duševno.

Sad razumiješ, zašto je Gospodin odredio lijenivcu marljivu djevojku, a onu lijenu radiši.

Da se ova gospođa namjerila na lijena i lakomišljenog muža, zlo po nju i po njega, a najgore po dijete. A ovako, ako se muž mora da i više trudi, nego bi trebalo, od djeteta će postati čestit i vrijedan i koristan član zajednice. Jer je stara stvar, da ako ne će da potegne ljevak, mora potegnuti dešnjak. —

XIV. Nedjelja po Duhovima

7. IX. 1952.

U današnjem sv. Evanđelju daje Spasitelj Apostolima različite opomene za praktički život (Matej 6, 24—33). Nitko ne može služiti dva gospodara, Boga i novac. Ne brinite se previše za svoj život, što ćete jesti, što ćete piti i u što ćete se zaodjeti. Zna Otac vaš nebeski, da vam sve to treba. Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, a sve ovo drugo će vam se dodati.

1. Ne brinite se previše. Brinuti se treba. Ne možemo očekivati, da će nam drugi donijeti na tanjuru ono, što nam je potrebno za život. Bog nam je dao tjelesne i duševne sposobnosti, da njima na pošteni način steknemo, što nam je potrebno. Najispravniji način sticanja je vlastiti rad. Sv. Pavao piše Solunjanima, kako nije badava kod njih jeo kruh, nego je radio u trudu i muci dan i noć, da ne bude nikom na teret. Njegova je glasovita rečenica: Tko ne će da radi, ne treba da jede. Treba dakle, da se brinemo i radimo, samo ne previše, t. j. ne odviše bojažljivo i u strahu, da ne ćemo imati dosta do konca svog života. Ovakav strah oduzima nam mir duše i priječi nas na putu kreposnom životu. On je uzrok, da zgrćemo imetka više nego nam je potrebno, pa u tom zgrtanju ne vidimo, da drugomu kadikad i nepravdu nanosimo. To je onaj pogubni kapitalizam, kojemu se korijen nalazi u našoj želji za bogatstvom, a ova niče iz neopravdanog straha, da ne ćemo imati što jesti, ni piti, ni u što se obući. A evo Spasitelj suzbija taj strah veleći: Ne brinite se previše!

2. Pogledajte ptice nebeske . . . i ljiljane u polju. Ne siju, ne predu, pa ih ipak vaš Otac nebeski hrani i odijeva bogatije, nego se Salamon odijevao. Da, kad nam nestane sila, pa ne možemo raditi, ne očajavajmo! Tada nastupa mjesto naše brige briga Božja za nas. Prilike će se oko nas tako razvijati, da ćemo osjetiti Njegovu ruku i sve će na dobro izaći. Samo treba da vjerujemo i imamo pouzdanje. Isus je s 5 hljebova nahranio 5 tisuća ljudi. U Torinu ima Mala Kuća Božje Providnosti, zapravo golema bolnica s nekoliko tisuća osoba, koje se uzdržavaju na čudesan način. Za njih se brine Božja Providnost. Ništa nemaju, a nikad im ništa ne manjka. To treba vidjeti, da bismo stekli nepokolebivo pouzdanje u Boga. Mi zapravo za svoj život malo trebamo, puno manje nego mislimo. Kad bismo to znali, ne bi nas proganjao toliki strah.

3. Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu Njegovu, a sve drugo će vam se dodati. Jest, najprije kraljevstvo Božje, i to u svom vlastitom srcu. U njemu treba da vlada nepokolebiva vjera i ljubav prema Bogu, zatim ljubav i razumijevanje prema bližnjemu i to sve praktički, a nesamo teoretski. Tražimo i gledajmo u svemu, što nam se događa, volju Božju, i dragovoljno joj se podvrgnimo, bilo to u dobru ili zlu. Sjetimo se Joba i Tobije, koji nijesu ni za vlas izgubili pouzdanje i nadu u Svevišnjega, i sve zlo im se okrenulo na dobro. Kad bi svi ljudi težili za kraljevstvom Božjim na zemlji, t. j. za kreposnim životom povratio bi se na zemlju opet izgubljeni raj i blaženstvo, t. j. sve ono drugo, za čim mi tako čeznutljivo i uporno težimo, samo od sebe bi nam se dodalo. U Božjim je rukama sva naša zemaljska i vječna sreća. On treba da samo rastvori ruke i sreća se rasipa na sve strane bez mjere. Tražimo dakle najprije kraljevstvo Božje!

Sv. Rajmund Nerođeni

Zove se Nerođeni (nonnatus), jer je iz mrtve majke izrezan i izvađen. Potječe iz plemićke obitelji iz Portella u Španjolskoj. Već od najranije mladosti pokazivao je milosrđe prema bijednima i siromasima. Otac nije pristao na njegovu želju, da bude svećenik i zato mu je zabranio daljnje učenje i poslao ga na svoje imanje u gorskom kraju. Tu je na sunčanom brežuljku bila kapelica Presvete Djevice Marije. Ovdje se Rajmund najradije zadržavao u molitvi. Ovdje je Prečistoj Djevici učinio zavjet vječne čistoće kao i da će stupiti u red za oslobođenje kršćanskih zarobljenika iz ruku Saracena, koji je baš tada osnovao sv. Petar Nolasko. Konačno je i njegov otac po nagovoru svoga prijatelja pristao, da Rajmund stupi u taj red. Nakon toga je Svetac u Barceloni primio bijelo redovničko odijelo s modro-crvenim križem iz ruku samoga osnivača.

Pošto je bio zaređen za svećenika, bila mu je povjerena najprije služba propovjednika, a onda ga odrediše za službu u bitnom cilju samoga reda. Poslali su ga kao vođu s nekoliko iskušane braće u Alžir, gdje je sretno oslobodio 150 kršćana i doveo u domovinu. G. 1256. putovao je preko Rima opet u Afriku. Oslobodio je 228 kršćana uz otkupninu, a kad mu je ponestalo novaca, sam je sebe predao kao zarobljenika za oslobođenje drugih. S lancima na ruci radio je teške poslove po najvećoj žegi. Sve je to radosno vršio iz ljubavi prema Spasitelju. Tješio je svoje drugove. Mnogi su od njih prešli na islam samo da postignu neko olakšanje. Njima je tako dirljivo govorio o muci Spasiteljevoj, da su se oni iskreno pokajali i sa suzama povratili u krilo Crkve. On je za kršćanstvo predobio i odlične Saracene. Zato su ga javno bičevali do krvi, a onda su mu s užarenim željezom prodrli obje usne i zatvorili sa željeznim lokotom i rekli: »Sad ćeš šutjeti o tvom Kristu«. Tako je Svetac u mračnoj tamnici, u gladu, s lancima na rukama i nogama i s lokotom na usnama proveo osam mjeseci. Potajno su dolazili k njemu zarobljenici i obraćenici. Sam pogled na svetoga Mučenika, koji se radovao svojim bolima, bila je najdirljivija propovijed, koja je svima davala jakost i utjehu.

U to su došla braća redovnici iz Španjolske i otkupili su ga iz ropstva. Kad je papa Grgur IX. saznao za ovakvo junačko kršćansko držanje Svéca, imenovao ga je g. 1240. kardinalom i pozvao u Rim. Ali Svetac je naglo obolio na smrt i primivši sv. Popudbinu umro u 37. godini života. Bio je pokopan kod one kapelice gdje je uvijek tako pobožno molio. — Crkva ga slavi dana 31. kolovoza.

Poslanica Pape Pija XII.

RUSKIM NARODIMA

(Nastavak)

II.

»Ostavimo na stranu mnoge povijesne dokumente, iz kojih se vidi naklonost Naših Predšasnika prema vašem narodu, ali ne možemo, a da se u kratko ne osvrnemo na ono, što su učinili pape Benedikt XV. i Pijo XI., kada su, poslije prvog europskog rata, naročito u južnim predjelima vaše domovine, okrutna oskudica i krajna bijeda zahvatile mnoštvo muževa, žena te nevine djece. Potaknuti očinskom ljubavlju prema vašim sunarodnjacima oni im poslaše živežnih namirnica, odijela i velike svote novca, koji je bio sakupljen od cijele katoličke obitelji u cilju, da se pomogne bijednim i gladnim i da se na neki način olakša njihova nesreća.

Naši Predšasnici u granicama svojih mogućnosti nisu se brinuli samo za materijalne potrebe, nego također i za duhovne. Oni se nisu zadovoljili time, da sami uznose svoje molitve Bogu, Ocu milosrđa i izvoru svake utjehe, radi vašeg vjerskog položaja, već su također htjeli, da budu priređene javne molitve u cilju, da se ne uspije iskorijeniti iz duša vjeru i samo poznavanje Božanstva. Tako je papa Pijo XI. god. 1930. odredio, da na dan svetkovine sv. Josipa, zaštitnika cjelokupne Crkve »budu upućene Bogu zajedničke molitve . . . u Vatikanskoj Bazilici, radi vjerskih prilika u Rusiji« (A.A.S. 1930., str. 300.) I on sam je htio biti prisutan ovim molitvama usred velikog i pobožnog mnoštva naroda. Osim toga je on u svečanom konsistorijalnom govoru uputio svima opomenu ovim riječima: »Treba moliti Krista . . . Otkupitelja ljudskoga roda, da sinovima Rusije budu povraćeni mir i sloboda, da bi mogli ispovijedati svoju vjeru . . . I želimo, da na ovu nakanu t. j. za Rusiju budu namijenjene molitve, za koje je blage uspomene Naš Predšasnik Leon XIII. odredio, da ih mole svećenici s narodom poslije sv. Mise. Biskupi kao i redovni i svjetovni svećenici neka nastoje ovo toplo preporučiti svojim vjernicima i svima, koji prisustvuju sv. Misi i neka im često ovo napominju«. (Ibid. str. 301.)

VISOKA NEPRISTRANOST VRHOVNOG SVEĆENIKA

Mi vrlo rado potvrđujemo i obnavljamo ovu opomenu i ovu zapovijed, jer Mi osjećamo istu živu ljubav i istu brigu prema svima narodima.

Kada je izbio zadnji strašni i dugi rat, Mi smo riječju, opomenama i djelom učinili sve, što je bilo u Našim mogućnostima, da bi razdor bio uklonjen pravednim mirom i da bi se svi narodi, bez razlike podrijetla, prijateljski i bratski sjedinili te zajednički surađivali oko postignuća sve većeg blagostanja. Nikada, ni u onim vremenima, nije iz Naših ustiju izašla riječ, koja bi mogla izgledati nepravedna i oštra prema bilo kojoj zaraćenoj strani. Istina je, Mi smo osuđivali, kao što smo bili dužni, svaku nepravdu i svaku povredu prava, ali smo to činili na taj način, da izbjegnemo sve ono, što bi moglo, i ako neopravdano, prouzrokovati još veće nesreće potlačenim narodima. I kada se je s nekih strana pravio pritisak da bismo Mi na neki način, govorom ili pismom, odobrili rat, koji je 1941. poduzet protiv Rusije, nikada nismo pristali, da to učinimo, o čemu smo 25. veljače 1946. dali otvorenu izjavu u govoru održanom Svetom Kolegiju i cijelom diplomatskom zboru, akreditiranom kod Sv. Stolice. (A. A. S. 1946., str. 154.).

ZA SLOBODU DUŠA I ZA PRAVDU

Zaista Mi ne možemo šutjeti, kada se radi o obrani vjere, istine, pravde i kršćanske civilizacije. Naše misli i Naše nakane su uvijek okrenute tome, da narodima ne vlada nasilje oružja, nego veličanstvo prava: da svaki od njih u posjedu građanske i vjerske slobode i u granicama vlastite domovine bude vođen slozi, miru i onom životu rada, koji svakom građaninu osigurava potrebne stvari za hranu, stanovanje te za uzdržavanje i upravljanje vlastite obitelji. Naše riječi i Naše opomene su upućene i bit će upućivane svima narodima, pak i vašem narodu, koji je uvijek bliz Našem srcu, a čije nevolje i bijedu bismo htjeli olakšati, koliko Nam to dopuštaju Naše snage. Oni, koji ljube istinu, a ne laž, znaju, da smo se tokom rata pokazali nepristrani prema svima ratujućim stranama i da smo često o tome dali dokaza riječima i djelima. Našom žarkom ljubavlju smo obuhvatili sve narode, pak i one, čije se vlade drže neprijateljski prema ovoj Apostolskoj Stolici. Tom istom ljubavlju smo obuhvatili također i one, među kojima Božji neprijatelji bijesno napadaju sve ono, što je Božje i kršćansko i nastoje izbrisati kršćanstvo iz duša građana. Po odredbi Isusa Krista, koji je cijeli kršćanski puk povjerio apostolskom prvaku sv. Petru, kojega smo Mi nedostojan nasljednik, Mi žarkom ljubavlju ljubimo sve narode i svakome od njih želimo, da postigne vremenito blagostanje i vječni spas. Zbog toga mi sve narode smatramo svojim ravnopravnim sinovima, bilo da oni međusobno ratuju ili da se zbog teških nesuglasica prepiru i ništa drugo ne želimo, ništa drugo od Boga u Našim molitvama za sve njih ne tražimo, nego uzajamnu slogu, pravedan mir i uvijek sve veće blagostanje.

Također i prema onima, koji zavedeni lažju i klevetama, ispovijedaju otvoreno neprijateljstvo prema Nama, Mi osjećamo iskreno sažaljenje i još žarču ljubav.

MAJKA BOŽJA VOLAVSKA

Svetište Majke Božje Volavske u kotaru Jastrebarskom spada među najstarija svetišta Majke Božje u Hrvatskoj. Ono se spominje kao svetište na glasu u pismu, što ga je godine 1720. upravio Stjepan pl. Magdalenić grofu Aleksandru Erdedi-ju. U tom je pismu uklopljena kajkavska pjesma na adresu Isusovca Janka Darića, a u pjesmi se nabraja 7 glasovitih svetišta i prošteništa, među kojima je i proštenište Majke Božje Volavske.

To je svetište bilo na glasu mnogo prije, osobito za vrijeme zagrebačkog biskupa Martina Borkovića (1667 — 1687). Drži se pače, da je ono iz istog doba, kad i prvostolna crkva u Zagrebu naime iz sredine 12. st. (oko godine 1156). Svakako prvi put se spominje u jednoj povelji ugarsko-hrvatskoga kralja Andrije II. god. 1217. Dok je sada Volavlje podružnica župe Petrovina god. 1264. volavsko svetište imalo je svoga posebnog svećenika kao upravitelja.

O volavskom svetištu Majke Božje pisali su ne samo domaći, nego i strani pisci, na pr. Mađari Balogh i Grihza. August Florijan Balogh u svom velikom djelu o svetištima Majke Božje u Ugarskoj i Hrvatskoj od god. 1872., posvetio je Majci Božjoj Volavskoj čitavu jednu stranicu, prema izvješću petrovinskog župnika Karla Jaugcera od 1. I. 1866.

Prošlost ovoga znamenitog svetišta, kao i nekih drugih naših svetišta, na pr. u Jastrebarskom, Samoboru, Klanjcu i t. d., usko je spojena s grofovskom obitelju Erdedi. U Spomenici petrovinske župe zabilježene su zaklade i darovštine grofova Erdedi za podržavanje štovanja čudotvorne Gospe Volavske. Tako na pr. grof Juraj Erdedi 17. IX. 1740. upućuje petrovinskom župniku pismo, s kojim ga obznanjuje, da klečeći i ničice prostrt šalje za oltar M. B. Volavske jedan stolnjak. Ujedno mu saopćuje posebne odredbe za svjetiljku, koja će bez prestanka goriti pred Njezinom svetom slikom, a prvi put će se užeći na dan Njezina Prikazanja u hramu te godine. Pa dodaje, kako će svjetiljka svijetliti i goriti, tako želi, da milost i zaštita Majke Božje svijetli i gori njemu i njegovoj suprugi na času smrti, a pred svemogućim Bogom da njihova duša svijetli na vijeke. Napokon određuje, da svake godine na taj dan bude sv. Misa u Gospinoj kapeli na njegovu nakanu. Slične odredbe o svjetiljci pred svetom Gospinom prilikom dao je 17. VII. 1775. grof Krsto Erdedi.

U rukopisnoj povijesti franjevačkog samostana u Jastrebarskom, što se čuva u franjevačkom provincijalnom arhivu u Ljubljani, u djelu O. Mavra Fajdige »Bosnia Seraphica« od god. 1777., bilježi O. Fajdiga, a to je zabilježeno i u kronici jastrebarskog samostana, da je grof Juraj Erdedi pismom od 9. IX. 1740. ustanovio zakladu, po kojoj su Franjevci iz Jastrebarskog samostana, koji je udaljen 1 sat od Volavlja imali održati svakog mjeseca jednu sv. Misu pred M. B. Volavskom, koja je glasovita radi čudesa, za žive i mrtve članove njegove obitelji.

Od god. 1759. svetište M. B. Volavske nosi naziv M. B. Snijежne, jer ju je 29. srpnja te godine beogradski ili smederevski naslovni biskup Stjepan Puc posvetio na čast M. B. Snježne. Ali prije toga ona je nosila naslov Uznesenja Bl. Dj. Marije ili Velike Gospe. To se vidi iz same slike Majke Božje, koja ne prikazuje M. B. Snježnu, nego Veliku Gospu t. j. Bl. Dj. Mariju okrunjenu, koja u jednoj ruci drži Dijete Isusa, a u drugoj kraljevsko žezlo. U nijednoj ispravi prije god. 1759. M. B. Volavska ne naziva se M. B. Snježna, nego samo Bl. Dj. Marija ili Majka Božja. Pa i petrovinski župnik Ivan u latinskoj oporuci od god. 1504., objelodanjenoj u hrv. prevodu »Kat. Listu« 22. II. 1882., br. 8, kaže, da mu Mijo Juračić duguje 4 for., otpušta mu 2, a ostala 2 neka dade crkvi Bl. Dj. Marije (u Volavlju); k tomu on još dodaje 20 for., da se nabavi srebro za jedan kalež za ispokoj njegove duše i njegovih roditelja i svih njegovih dobročinitelja. Dalje još dva puta spominje bratovštinu iste Bl. Dj. Marije. Poznato je, da je naziv Bl. Dj. Marija ili Majka Božja, bez druge oznake (na pr. Pohođenja, Navještenja, Začeća i t. d.) redovito označivao Uznesenje Marijino ili Veliku Gospu. Budući da je u susjedstvu već bila crkva posvećena Uznesenju Marijinu, naime ona franjevačka u Jastrebarskom, vjerojatno je, da je biskup Puc odredio, da Gospina crkva u Volavlju, bude posvećena M. B. Snježnoj. Međutim, iako se slavi blagdan M. B. Snježne kao blagdan Zaštitnika crkve, ipak se toga dana ne drži proštenje nego se proštenja drže na Veliku i Malu Gospu, na Uskrsni ponedjeljak i o Duhovima.

(Svršit će se)

Proslava Bezgrešno Začete

God. 1954. pada 100. obljetnica, što je proglašen članak o bezgrešnomu Začeću Bl. Dj. Marije. Ova će se proslaviti po cijelom svijetu. Priprave se čine već sada, i to u smjeru, da se produbi bula »Ineffabilis«, koja je doista prekretnica u Mariologiji, tamo od god. 431., kada je u Efezu proglašena dogma o Marijinu Materinstvu. Proslava će dobiti na važnosti u vezi s bulom »Munificentissimus«, kojom je papa Pijo XII. dne 1. studenoga 1950. proglasio članak vjere o uzeću Marijinu na nebo. — Jedna značajna priprava za tu proslavu je knjiga, što ju je napisao čuveni rimski teolog Martin Jugie, a nosi naslov: »L'Immaculée Conception dans l' Ecriture Sainte et dans la tradition orientale«, Roma 1952. Knjiga je izdana troškom Međunarodne Marijanske Akademije kojom ravna Hrvat franjevac o. Balić, rektor Antonianuma u Rimu. Lijepo opremljena knjiga je plod mnogogodišnjeg rada o. Jugie-a na području pozitivne i spekulativne teologije kršćanskog Istoka prije i poslije raskola. Kao sva druga Jugieova djela odlikuje se i ovo djelo širokom erudicijom i strogo znanstvenom metodom. Uzput spominjemo da je o. Jugie često dolazio na orijentalne kongrese u Velehradu, te da se znao zaustaviti i u Zagrebu, gdje nas je opčarao svojom učenošću i prijaznošću. Knjiga o. Jugie-a može da svojim znanstvenim značenjem i kritikom rasprši sve bojazni Istočne Crkve u pogledu novih Marijanskih dogmata.

Nove zvijezde

Pojava novih zvijezda jedna je od najčudnovatijih i najveličanstvenijih u svemiru. Zvijezdi se poradi nekog unutrašnjeg napona silno poveća obujam a time i površina pak joj zbog toga naraste i svjetloća. Tako n. pr. jedna zvijezda — patuljak kao Sunce, ili nešto malo sjajnija, potpuno neočekivano i iznenadno počne da še nadima. Njezin se promjer pri tome uvećava za 2—3 hiljade kilometara u sekundi, ali temperatura njezine površine ostaje nepromijenjena. Zvijezda raste i širi se u toku nekoliko dana i dostigne približno veličinu Antaresa. Antares je gorostasna zvijezda čiji je promjer 450 puta veći od našeg Sunca i mjeri 624 milijuna km, dakle preko 4 nebeska metra što znači da je promjer zvijezde velik kao 4 puta daljina od Sunca do Zemlje. Kad je zvijezda postigla tu veličinu, nastupa neočekivana pojava: ovaj ogromni naduveni gorostas odjednom ostane skroz prozračan i u njemu se može primijetiti mala zvijezdica. Po veličini ova zvijezdica nije mnogo veća od Zemlje, a temperatura njezine površine prelazi 100.000 stupnjeva.

Ogromni omotač, koji je ranije pripadao zvijezdi, širi se i dalje, te postaje sve razređeniji i providniji. Za dvije do tri godine njegov promjer dostigne stotine milijarda km i sliči maglenastom oblaku, koji okružuje malu, veoma užarenu zvijezdu. Najposlije se ovaj omotač sasvim rasprši u prostoru i ostane samo zvijezdica. Uzrok razbuktanju »novih« zvijezda još nije potpuno poznat.

Kad bi se naše Sunce razbuktalo kao »nova« zvijezda, njegov bi promjer već za 10 minuta dvostruko narastao i na Zemlju bi počelo dolaziti od Sunca četverostruko više svjetlosti i topline. Za jedan dan omotač Sunčeva usijanog plina već bi obuhvatio i Zemlju. Za još nekoliko dana on bi progutao i Mars, ali nedosegnuvši do Jupitera omotač bi počeo da postaje potpuno providan. Kada bi se ovaj omotač raspršio u prostoru, našu bi Zemlju počelo obasjavati obnovljeno Sunce, otprilike istog sjaja, ali vrlo malo i veoma užareno.

Od svih pojava, koje su nam nove zvijezde pružile, jedna je od najzanimljivijih ona, koja se dogodila između kolovoza i studenog 1901. god. kod Nove u zviježđu Perzeja. Zvijezda je prošla kroz cijeli niz običnih stupnjeva razvitka i njezino pretvaranje u maglu, izgledalo je kao završeno, kad se najednom u snimku pojavi kao neka vrsta svijetlog oblaka dotle još neprimijećenog. Snimci, koji su dobiveni slijedećih mjeseci, pokazali su da se svjetlost postepeno udaljuje od zvijezde. Kako je daljina bila otprilike poznata, to se mogla naći brzina i ta brzina odgovara brzini širenja svjetlosti, koja iznosi 300.000 km u sekundi. Ni jedno materijalno tijelo — kao što dokazuje teorijska fizika — ne može imati toliku brzinu. Jedino moguće objašnjenje je to, da se zvijezda nalazila u jednom ranijem postojećem oblaku tamne materije — nekoj vrsti oblaka dima, — a ono, što se vidjelo, nije bilo ništa drugo nego širenje svjetlosti od požara kroz taj oblak. Na Zemlji nikada nismo vidjeli svjetlost, kako se širi, jer je to za nas nemoguće, ali neizmjernost svemira pruža nam taj prizor, naime iz ogromne daljine brzina svjetlosti postaje spora i može se promatrati.

Postavljeno je pitanje, koliki može biti približni stupanj učestalosti pojava novih zvijezda i došlo se do zapanjujućeg rezultata. Iz statistike se vidi, da se u tvorbi Mliječnog puta, u kojoj se mi nalazimo, pojavi godišnje oko 25 novih zvijezda. Kao što se samo po sebi razumije, neke od ovih pojava ostaju nezapažene, ovaj broj treba svakako dosta povećati, možda i udvostručiti. To nas dovodi do vrlo važnog zaključka. Zaključno do 21. veličine u Mliječnom putu ima oko 10 milijardi zvijezda. Pretpostavimo sad da se svake godine pojavi samo 10 novih, vidjet ćemo da bi u jednoj milijardi godina, svaka zvijezda bila poprište katastrofe te vrste. Iz toga izlazi da je većina zvijezda, u ovom ili onom stupnju svoga razvitka, izvjesno bila nova.

U pogledu objašnjenja uzroka ovih pojava naišla je na prijem hipoteza njemačkod astronoma Seligera. Prema njoj, radi se o susretu zvijezda s tamnom maglom. To bi bilo slično, samo u velikom, eksploziji meteora (bolida) naše atmosfere. Tamne mase, koje se vide ovdje-ondje u Mliječnom putu zaista su ogromne i izgledi da dođe do susreta u suglasnosti s promatranjem. Naklonost, koje nove zvijezde pokazuju prema predjelima s tamnim maglama, još je jedan ozbiljan razlog. Gustoća tih galaktičkih magla izvanredno je mala: njihovi spektri danas su, poslije velikih napora, potpuno objašnjeni ne samo s kvalitativnog, već i s kvantitativnog gledišta.

Vrlo rijetko, no ipak, događaju se u zvijezdanom svijetu katastrofe neisporedivo grandioznije od razbuktanja novih zvijezda. To su razbuktavanja »supernovih« zvijezda.

Pri razbuktavanju »super-nove« zvijezde izbacuju plin i oslobađaju svjetlosne i toplotne energije približno 10 puta više od »novih« pri njihovu razgorjevanju. »Super-nove« zvijezde vide se teleskopom na daljini od više milijuna godina svjetlosti. Plin, koji »super-nova« zvijezda izbaci pri svom razbuktavanju, može se vidjeti kao magleni omotač, koji obavija zvijezdu stotinam hiljada godina, pa je za to »super-novu« zvijezdu lako raspoznati. Jedna se od takvih zvijezda nalazi razmjerno nedaleko od nas, razgorjela se približno prije hiljadu godina. U starim se kineskim ljetopisima opisuje, kako se na nebu pojavila zvijezda, koja je sijala jasno kao Mjesec.

Iz katoličkog svijeta

NARODNA BISKUPSKA KONFERENCIJA BRAZILIJE. Kako javljaju iz Rio de Janeira, održat će se od 14. do 17. listopada ove godine narodna biskupska konferencija Brazilije u Rio de Janeiru pod predsjedanjem tamošnjeg nadbiskupa kardinala Jaime de Barros Camara. Učestvovat će 17 brazilskih biskupa. Na konferenciji će se raspravljati o koordinaciji katoličke djelatnosti u zemlji, te o osnutku posebnog središnjeg ureda prema primjeru Sjedinjenih država, gdje postoji t. zv. »National Catholic Welfare Conference«. Nadalje će biskupi raspravljati o socijalnim, duhovnim i moralnim pitanjima sadašnjice.

VOJNI KAPELANI. Evropske države, gdje su uređeni odnošaji između Crkve i države, brinu se za vjerski odgoj svojih vojnika, te namještaju vojne kurate ili dušobrižnike u tu svrhu, koje i plaćaju. Msgr Herman van Straelen javlja u jednim novinama, da u francuskoj vojsci imade jedan vojni kurat na duhovnoj brizi 3000 vojnika, u belgijskoj vojsci imade jedan kurat 1500 vojnika, dok u holandeskoj vojsci imade jedan kurat tek 500 vojnika. Prema tome Holandija namješta najviše vojnih dušobrižnika.

UMRO IRSKI AMBASADOR U RIMU WALSCH. Dne 6. srpnja o. g služila se zadušnica za pok. irskog ambasadora Msgra Thomasa G. Walscha, nadbiskupa od Newarka, koji je zastupao svoju državu kod Svete Stolice. Zadušnice su se služile u crkvi sv. Suzane. Prisutni bijahu kardinali Pizzardi, Tedeschini, Fumasoni, Biondi, nadalje brojni zastupnici vatikanskog tajništva, crkvenih redova i zavoda, te Irci, što borave u Rimu. Svetu Misu služio je Msgr Alfredo Ottaviani, prisjednik kongregacije sv. Oficija, dok je apsoluciju tumbe podijelio kardinal Pizzardi. Na koru je pjevala Schola cantorum iz zavoda otaca Kamilijanaca.

ŠKOLSKE PROSLAVE NA LIBANONU. Završetak školske godine proslavio se na Libanonu posebnom svečanošću. Ta se svečanost obavila u svim gradovima Libanona, a osobito u Beirutu. Na programu je bila ujutro pontifikalna Misa, a onda su slijedile sjednice s govorima u prisutnosti učenika i njihovih roditelja. Na zamolbu libanonskih biskupa Sveti Otac Papa uputio je libanonskom puku posebno očinsko pismo, u koje potiče osobito očeve obitelji, da slušaju glas svojih biskupa.

UMRO ARMENSKI BISKUP ABRAHAMIAN. Dne 5. srpnja o. g. umro je u Rimu Msgr Sergije Der Abrahamian, naslovni nadbiskup Kalcedonije i pravi biskup Armenaca u Rimu. On se rodio dne 13. veljače 1868. u Aleksandropolu na Kavkazu. Najprije je bio biskup u Kukuzu, a god. 1938. promaknut je na naslovnog nadbiskupa Kalcedonije.

14. STOLJEĆA STARA OPATIJA SV. KRIŽA U POITIERSU. Francuska slavi mjeseca srpnja 1952. 14. stoljetnu obljetnicu osnutka samostana sv. Križa u Poitiersu. Taj je samostan osnovala sv. Radegunda u VI. st. Ona je ostavila svog supruga kralja i rodbinu, pa se povukla u tišinu, da provodi život svet i Bogu mio. Ona je osnovala samostan sv. Križa, gdje je položila svete zavjete i živjela još 32 godine. Ona je prigrlila pravila sv. Cesarija, tada biskupa u Arlesu. Kasnije je samostan prihvatio pravila sv. Benedikta. U to doba nikoše još neki samostani u Francuskoj, ali ti ne odolješe vremenima. Jedino opatija sv. Križa u Poitiersu održala se iz dobe Merojevića do danas. Tijelo utemeljiteljice štovano je kroz 14. stoljeća kao velika svetinja i dragocjenost, više nego relikvije sv. Križa, koju je g. 569. poklonio samostanu bizantski car Justin II. Samostan je tijekom vremena preživljavao i teške dane. Kada su se početkom 8. st. Arapi približavali Poitiersu, morale su duvne bježati zajedno s tijelom svoje utemeljiteljice. Kad je Karlo Martelo suzbio Arape, vratiše se natrag. Isto su tako bježale u doba provala normandskih. U vrijeme francuske revolucije duvne su mnogo trpjele. Za Napoleona Velikog opet su se povratile. Francuska je danas ponosna na ovaj prastari svoj samostan, te sprema velike svečanosti, da proslavi 1.400 godišnjicu njihova osnutka.

PASTORALNA POSLANICA ENGLESKOG EPISKOPATA. Katolički episkopat Velike Britanije dao je prošlih dana po svim crkvama čitati pastirsku poslanicu, koja radi o pitanju sklapanja i razrešivanja ženidbe. Gledajući sve to veći broj bračnih razvoda, koji potkapaju obitelj na veliku štetu samih obitelji i na veliku štetu države biskupi ističu, da bi dužnost državnih vlasti bila učvršćivati bračnu vezu, a ne rasklimavati je dopuštajući i olakšavajući bračne razvode. Cio uzgoj u kršćanskoj državi u školama imade ići za tim, da se stvaraju zdrave obitelji, da se uzgoje dobri očevi i dobre majke. Govoreći o razvodu braka engleski episkopat ističe, da katolička Crkva imade u tom pogledu svoje naziranje, koje ne mijenja ni u kakvim prilikama, kako to pokazuje primjer kralja Henrika VIII. To je naziranje ostalo kroz sva kasnija stoljeća isto. Kako bračno pitanje u Engleskoj stoji na slabim nogama, pokazuje statistika. Dok je g. 1834. od svih brakova bilo 90.7% sklopljeno pred zastupnikom koje religije, danas se jedva 53% svih brakova sklapa pred Crkvom.

STRUČNA RADNIČKA CENTRALA U PADOVI. Dne 24. lipnja 1952. posvećen je kamen temeljac za izgradnju stručne radničke centrale u Padovi. Zgrada će imati četiri velike radione, četiri dvorane za poduku, jednu representativnu dvoranu, prostorije za upravu, blagovaonicu, kupaonice. Za početak predviđene su struke: zidarska, cementistička, stolarska, motoristička, mehanička, električka, bravarska. Blagoslov temeljnog kamena obavio je Msgr Bortignon, biskup Padove u prisutnosti ministra rada i socijalne brige, u prisutnosti upravnih vlasti i gradske općine. Svrha je ustanovi pribaviti mladeži stručnu spremu, te dati radnicima duševnu i religioznu naobrazbu, izobraziti im um i oplemeniti srce.

USLIJED POMANJKANJA ŠKOLA veliki broj djece u Boliviji ostaje nepismen. Svećenik Joaquim Salcedo došao je na ideju, da organizira pouku u čitanju i pisanju preko radija. Koliko bolivijski episkopat toliko bolivijska vlada dali su svoju punu podršku inicijativi vlč. Salceda i već sada njegova akcija broji 200 »radiofoničnih škola« sa 6.000 upisane djece, a vjeruje se, da broj djece, koja slušaju prenose iznosi 18.000. Vlč. Salcedo namjerava organizirati odašiljač veće jakosti, tako, da bi se broj »radiofonskih škola« popeo na 5.000. Dosadašnja naime akcija vlč. Salceda nije se mogla proširiti na cijelu zemlju uslijed slabosti odašiljača. Stručnjaci međunarodne prosvjetne organizacije UNESCO zainteresirali su se za ovaj način pobijanja nepismenosti, pak su neki od njih došli u Boliviju, da proučavaju, kako bi se mogao ovaj način prosvjećivanja širokih masa prenijeti u druge zemlje.

NOVO SJEMENIŠTE U TUMACO-U. Na uspomenu 25. godišnjice osnutka apostolske prefekture u Tumaco-u u Kolumbiji osnovao je sadašnji apostolski prefekt novo sjemenište, u koje je odmah stupilo 14 kandidata, dok će drugi naknadno stupiti između onih 1.500 pitomaca, koji u samom gradu Tumaco slušaju katekizam.

NOVE KATOLIČKE BOLNICE U AMERICI. Msgr. John J. Wrigh, biskup u Worcesteru blagoslovio je nedavno kamen temeljac nove katoličke bolnice sv. Vinka Paulskog, koja će imati 525 kreveta. To će biti najveća bolnica u tom kraju, a bit će povjerena upravi čč. sestara Božje Providnosti.

Istodobno saznajemo, da je Zdravstveni odsjek u Washingtonu odobrio nacrt za izgradnju 4 novih katoličkih bolnica. Trošak za izgradnju svih ovih bolnica iznosi 3,500.000 Dolara. Jedna katolička bolnica s 200 kreveta gradit će se u Youngstownu. Ta će biti predana čč. sestrama Svete poniznosti Marijine.

KATOLICI ŠTOCKHOLMA, glavnog grada Švedske, organizirali su i ove godine tradicionalno hodočašće križu sv. Anagaria u Björkö. Broj hodočasnika je ove godine bio rekordan.

MODERNA TEHNIKA U SLUŽBI ZNANOSTI. Katoličko sveučilište u Löwenu u Belgiji imade svoju vlastitu tipografiju s linotipom za koptski, armenski, i grčki tekst. Doskora će imati i linotip za arapski i sirski tekst. Tipografija služi za štampanje djela crkvenih pisaca Istočne crkve pod naslovom »Corpus Scriptorum Christianorum orientalium«, što ga izdaju katolička sveučilišta u Löwenu i Washingtonu. Do sada su izašla 132 broja tog ogromnog djela.

AUSTRIJSKI „KATHOLIKENTAG"

Veliko zborovanje austrijskih katolika — tzv. »Katholikentag« — održat će se u Beču od 7. do 14. rujna. Zborovanja se započinju svečanom pontifikalnom Misom u katedrali sv. Stjepana, 7. rujna u 10 sati ujutro. Toga dana počinje se »Međunarodni tjedan katoličke mladeži« sa službenim otvorenjem navečer u velikoj dvorani Koncertnog doma (Konzerthaus). 11. i 12. rujna bit će zborovanje akademičara, a tih će se dana održavati i zasjedanje delegata svih grana omladinskog rada: Caritas, Socijalna akcija, Treći red, Skauti, Seljački savez, srednjoškolska i ženska akcija i t. d. Uža svečanost započinje se dočekom papinskog delegata, kardinala dra. **Innitzera** u Arnoldsteinu, gdje će ga pozdraviti predstavnici crkvenih i civilnih vlasti. Vlak će zatim prispjeti na Južni kolodvor u 16 sati; tu će ga dočekati savezni predsjednik i članovi savezne vlade, a u 17,30 bit će papinski delegat svečano primljen u katedrali sv. Stjepana. U četvrtak, 11. rujna, celebrira nadbiskup dr. Rohracher svečanu pontifikalnu Misu u bečkoj katedrali, a nato slijedi svečano otvorenje kongresa u Velikoj koncertnoj dvorani, pri čemu će dr. Hugo Rahner, sveuč. profesor iz Innsbrucka, govoriti o temi »Sloboda i dostojanstvo čovjeka«. U petak, 19. rujna, slavit će se uspomena oslobođenja Beča od turske opsade Misom zahvalnicom na Kahlenbergu, odakle se Jan Sobieski 1683. spremao da rastjera tursku vojsku. Naveče će biti ophod muževa do Stadiona, gdje će gradišćanski biskup dr. Schoiswohl čitati sv. Misu, a propovijedat će glasoviti talijanski propovjednik o Riccardo Lombardi. To je jedna od najznačajnijih točaka programa: kao što su nekad sv. Ivan Kapistran, sin njemačkih i francuskih iseljenika, rođen u Italiji, i sv. Lovro iz Brindizija, rođen Talijan, svojom živom vjerom i vatrenom riječju djelovali i u Austriji, i u Češkoj, i u Poljskoj, a sv. Ivan Kapistran čak i kod nas oslobađajući Beograd, tako će se sada očitovati velika duhovna zajednica kršćanskoga svijeta u ovoj krupnoj manifestaciji. Za subotu, 14. rujna, predviđeno je, nakon pontifikalne sv. Mise kardinala Innitzera u katedrali, veliko zborovanje na trgu ispred vijećnice (Rathausplatz) kao završetak javnih svečanosti; no konačni čin kongresa bit će svečani pontifikalni Requiem u katedrali sv. Stjepana za umrle i poginule u ratu, za žrtve progona i političke mržnje.

Radio-postaja »Rot-weiss-rot« prenosit će sve glavne točke zborovanja, a osim toga uvrstit će u svoj program neke umjetničke priredbe u skladu s Kongresom, kao na pr. izvedbu Laveryjeve drame **»Prva Legija«**, Schülzova oratorija (iz studija Salzburg) **»Povijest uskrsnuća Isusa Krista«**, a napose će biti zanimljiva zvučna izvedba **»Austrijska zvona pozivaju na katoličko zborovanje«**, gdje će najprije zvonce s planinske crkvice u Heiligenblutu uporno dozivati druga zvona, da mu se priključe, što će ona postepeno i činiti; a napokon će zatutnjiti i obnovljeno veliko zvono sv. Stjepana — »Pummerin« — kao glavni sazivač.

U kinu davat će se pod pokroviteljstvom bečkog nadbiskupa američki film **»Ulaz zabranjen«**, u kojemu se prikazuje borba protiv isključivanja (diskriminacije) Crnaca iz suvremenog američkog društva. Film se odlikuje svojom dubokom čovječnošću, dobrim sadržajem i izvrsnom igrom. Osim toga bit će tih dana i mnoštvo drugih priredaba u skladu sa značenjem i programom Kongresa.

✝ Naši pokojnici

O. Alojzije Valentin Kovačič, svećenik zlatomisnik i ujedno najstariji član Salezijanske Družbe u Jugoslavenskoj provinciji, preminuo je dne 19. kolovoza o. g. u Badljevini u 80. godini života. Rodio se u Slovenskom primorju, te se već kao mlad svećenik svim srcem posvetio radu i brizi oko kršćanskog odgoja omladine u Salezijanskoj Družbi. Svojim vedrim i osvajajućim značajem znao je oduševiti čitave mase dječaka, za koje je sagradio uz pomoć Salezijanskih suradnika odgojni zavod na Rakovniku u Ljubljani. Kao vanredni štovatelj Marije Pomoćnice započeo je ondje i s gradnjom Njezina svetišta. Prije 30 godina počeo je s jednakim elanom širiti štovanje Marije Pomoćnice diljem čitave Hrvatske i to mnogobrojnim konferencijama, pučkim misijama i drugim prigodnim pobožnostima. Dragog i zaslužnog pokojnika svima toplo preporučamo u pobožne molitve. Počivao u miru Božjem!

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko književno Društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara dr. Franjo Gruendler, kanonik, Zagreb, Kaptol 26. — Tisak štamparije »Vjesnik«, NFH, Zagreb, Masarykova ul. 28a. Broj čekovnog računa uprave lista: 401-963-312. — Pojedini broj stoji 6 dinara